

meget omtalte Bløddhed at have Bestemmelser, der kunne bidrage til at vedligeholde en vis Ungdomskraft i den hele Armeé, sætter jeg dog af de to Forslag meget større Priis paa det andet, det nemlig, hvorved der aabnes en Mulighed for et hurtigere Avancement for de Dydige. Det forekommer mig, at de Forbringere, der i saa Henseende opstilles, ere meget moderate. Jeg troer dog, man maa erkjende, at det er Officerescorpsét, fra hvis Aand og Dygtighed hele Armeen skal hente sin Dygtighed, navnlig fordi Virksomheden for Officererne er en Livsopgave, medens den for den hele store Befolkning, som deeltager deri — enten det nu ansees for en tungende Byrde eller for en Pligt, som opfyldes —, ikke er nogen Livsopgave; det har ogsaa til alle Tider viist sig, saaledes navnlig i den sidste Krig mellem Preussén og Østerrig, at Aanden og Energien hos Officerescorpsét spiller Hovedrollen med Hensyn til Armeens Virksomhed, og jeg troer ikke, det kan nægtes, at den Forbring, at $\frac{1}{3}$ af Avancementet skal ske ved Valg, i langt høiere Grad end det, at man bliver af med nogle forældede Officerer, er en Betingelse for, at virkelig begavede og dygtige Folk i en Alder, hvori de endnu ere i deres fulde Aandskraft, kunne faae en virkelig Indflydelse paa Commandoen. Er dette nu vigtigt for hele Armeen, saa er det med Hensyn til de specielle Corps aldeles nødvendigt; uden det ville de ikke kunne bestaae. Jeg billiger ganske den næstalbte Officeresclasse, som paa en Maade skal træde i Landcadetacademiets Sted, og at Underviisningen er fælles for alle Officerer, hvorved den kammeratlige Aand, som den høitærede Krigsminister ved 1ste Behandling henviste til, opammes fra først til sidst mellem alle Officerer; men jeg feer virkelig ikke, hvad der skulde bevæge Folk til at underkaste sig denne yderligere Skole; naar der ikke derved aabnedes en virkelig Ret for dem; man kan der ikke appellere til den Glæde, der søles ved at erhverve sig Kundskaber, thi dem kunne Folk erhverve sig paa anden Maade;

naar der ikke opnaaes Noget ved at have lagt større Dygtighed for Dagen, forjager man Dygtigheden. Medens jeg altsaa finder, at det er et sundt og smukt Udryk for Righeds-tanken, at alle Befalingsmænd skulle stige fra nede af op, og at Enhver, selv den Aller-ringeste, saasnart han opfylder visse Betingelser, kan komme op til de høieste Stillinger, forekommer det mig derimod at være en falst og fordærvelig Anvendelse af Righedsprincippet, naar den virkelig constaterede Dygtighed ikke faaer noget Fortrin fremfor Andre. I Krigstid kan den documenteres ved Tapperhed, og der falde da ogsaa alle Avancementsbestemmelser bort; om det end sommetider gaaer noget hulter til bulter, hører dette til Krigens Væsen og vil neppe have store Følger. Det er den store, praktiske Maade at vise Dygtigheden paa, men det Samme gælder virkelig ikke om Exerceerpladsen.

Ligesom jeg altsaa glæder mig over, at man i Armeen vil fyldestgjøre Righedsprincippet, saaledes siger jeg paa den anden Side, at Armeen vil tabe sin Udsigt til at kunne fyldestgjøre sin Opgave, dersom man ikke vedligeholder et Prærogativ for dem, der ere Bærere, ikke blot af den militaire Videnstabs, men af den hele Aand i Hæren, og som ere det blivende Element under den evige Skiften, den idelige Fragang og Tilgang af dem, der komme fra det borgerlige Liv og atter vende tilbage til dette, og hos hvem det sandelig vilde være høist unaturligt at vente at finde saadanne Duster og en saadan Aand, at det danske Folk i denne Forstand kunde siges at være et militært Folk. De egentlige militaire Kundskaber, Traditionen, Gresfølelsen, Aanden o. s. v. have deres første og nødvendigeste Repræsentanter i Officerescorpsét, og naar ikke der den fremragende Dygtighed har Afgang til i betimelig Tid at faae en tilbørlig Indflydelse, synker Corpsét ned. Jeg stemmer altsaa for den høitærede Krigsministers Forslag og endnu mere for det af 4 ærede Medlemmer stillede Forslag, som ikke indeholder større Fare med Hensyn til Protec-